

ריבת שטינמץ ולטר, מנהלת בית ספר שקמה, ראשון לציון.

מיומנה של מנהלת ליום המורה תשפ"א :

מי היה מאמין שהעולם יגיע לאן שהגיע? יתמודד עם מה שהוא מתמודד? שנהיה בסגר? שלא נוכל לבקר את ההורים? ולארח בחגים? שהתלמידים ילמדו מהבתים? ושהמורים ילמדו מרחוק, מקרוב, שנבנה מערכות על ימין ועל שמאל? שניפגש בזום, ונחייך מתחת עם העיניים כי הפה מוסתר מתחת למסיכה. שההורים יהפכו להרבה יותר משותפים רחוקים, ויהיו חלק בלתי נפרד מהשיעורים.

להיות מנהלת בתקופת הקורונה הציבה בפני אתגרים עצומים, הגדול מכולם הוא להחזיק את הרוח הטובה, אכן נדרשת בינה מיוחדת **בינת הלב**, על המנהל לראות את כולם כל הזמן, לסייע, להקשיב, להבין לקדם ולהתקדם, ולא לוותר על אף אחד, לא על המורים, לא על ההורים ובטח שלא על הילדים. ואתם מורים יקרים, אשר בפניכם אני, אנחנו, מדינה שלמה, מורידים את הכובע ומוחאים לכם כפיים על ה-קסם ה-גדול שאתם עושים למען הילדים.

אתם מורים יקרים, העוגן של הילדים, אתם אלה ששומרים על הרוח של הילדים, מלמדים אותם בתנאים משונים, דואגים למפגשים חברתיים, ימי הולדת, ונמצאים למענם כשצריך וגם כשלא.

לכבוד יום המורה אני, אנחנו - **עומדים לכבודכם מורים יקרים ומוחאים כפיים.**